

ten for den givne, gældende lov retssamfundets forudsætning.

Kald det rettigheder, der ikke bygger på en lov. Det er vejen til tyranniet, det har 200 års europæisk historie dokumenteret. Ingen forfatning har været mere fyldt med menneskerettigheder end Stalins grundlov fra 1936. Hvor lighedens idé vil diktere folkets virkelighed, er der straks nogle, der er mere end andre, for her sætter ideen virkeligheden til side. Dette er tyranniets vej, og – tilføjer jeg – det gælder også, når en EU-forfatning vil sætte den gældende grundlov ud af kraft.

Retssamfundet bygger på gældende lov, som er blevet til i samklang med folkets og landets tradition og historie. Den danske grundlov bygger i sidste instans på traditionen fra Jyske Lov og dermed på frihedsrettighedernes, på Edmund Burkes og – ja, lad mig blot sige – på kristendommens retstradition. Derfor viskede man i 1848 ikke tavlen ren og lavede en fiks og færdig grundlov uden forbindelse med Danmarks historie og udvikling, men man skrev konge, hvor man mente regering, og man skrev folkekirke de steder, hvor man behandlede danskernes kirkelige og kristelige virkelighed.

Respekten for den situation, man som danske lovgivere stod i, respekten for det folk, man lovgav for, respekten for den danske virkelighed, som man ikke skulle nyskabe, som om politikerne var Gud og skabere, og respekten for skønsomhed – dette har været og er grundlovens adelsmærke, og det er denne skønsomhed og virkelighedstroskab, de tre venstrefløjspartier vil udslette med deres grundlovskritik, som i alle tilfælde bygger på den abstrakte ligheds foragt for det historisk givne.

Det er ud fra denne abstrakte menneskerettighedside, de vil forvandle Danmark til et historieløst, åndløst og rodløst samfund, hvor konge og folkekirke og alt, hvad danskerne kender og holder af, skal erstattes af abstrakte spørgsmål og ideer. Behøver jeg at bemærke, at vi siger klart nej til disse forslag?

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved godt, der er en meget stor risiko forbundet med at indlede en diskussion med hr. Krarup, for vi taler tilsyneladende forskellige sprog, selv om ordene er danske. Men jeg vil godt spørge om det, der lå til grund i 1849: Var der ikke også en kraftig inspiration udefra, så det ikke

kun var noget, der var hentet hos det danske folk og af den danske muld? Var det ikke nogle forfatningstraditioner udefra? Var det ikke nogle strømninger udefra, både samtidige og tidligere, som i høj grad lå til grund for D.G. Monrads tekst, som senere blev juridisk formuleret af Orla Lehmann?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at der naturligvis også var strømninger udefra i 1848, og det er fuldstændig rigtigt, at D.G. Monrad brugte den belgiske grundlov som en slags eksempel. Men det, der er karakteristisk, er, at han omarbejdede den, så den var i nøje overensstemmelse med dansk tradition.

Det er bl.a. derfor, han sagde, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke, og det er derfor, grundloven meget klart og bevidst blev knyttet til den situation, man stod i, og ikke var en fuldstændig nyskabelse – heller ikke i forhold til det stændersamfund, som havde eksisteret siden stænderforsamlingernes oprettelse i 1834. Der var en klar sammenhæng, og der var fra grundlovsfædrenes side respekt for den virkelighed, man stod med.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nu ved jeg, at hr. Krarup ikke er særlig begejstret for menneskerettigheder, men der er jo frihedsrettigheder – eller skal vi kalde dem menneskerettigheder – i grundloven, også i den fra 1849. Der er nogle rettigheder, både sociale og vedrørende undervisning, der er en række frihedsrettigheder, og hvor hentede man disse ideer fra? Hvor hentede Monrad dem fra? Og hvor hentede den belgiske forfatning dem fra? Var det ikke ideerne fra 1789?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nej, det var det ikke. Det var fra Magna Charta, og det var fra den engelske tradition, som er personificeret i Edmund Burke. Det er jo nemlig det, der er det karakteristiske, og det er derfor, jeg bevidst bruger ordet frihedsrettigheder, for det er den engelske tradition, der går tilbage til Magna Charta og til Edmund Burke.

Menneskerettighederne går ganske rigtigt tilbage til den totalitære franske tradition med guillotinen og alt det, hvad der hører til 1789. Men det, der sker, er, at frihedsrettighederne får